

מסכת זבחים

פרק ב

א. כל הזבחים ששקבל דמן זר, אונו, טבול יום, מחסר בגדים, מחסר כפורים, שלא רחויז ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, על גבי בהמה, על גבי רגלי חבור, פסל. קבל בשמאל, פסל. רבי שמעון מכשיר. נשפך הדם על הרצפה ואספו, פסול. נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד, נתן את הנתנין למטון, למעלה, ואת הנתנין למעלה, למטון, את הנתנים בפנים, בחוץ, ואת הנתנין בחוץ, בפנים, פסול ואין בו כרת:

ב. השוחט את הזבח לזרק דמו בחוץ או מקצת דמו בחוץ, להקטיר את אמוניו בחוץ או מקצת אמוניו בחוץ, לאכל בשרו בחוץ או כזית מבשרו בחוץ או לאכל כזית מעור האליה בחוץ, פסול ואין בו כרת. לזרק דמו למחר או מקצת דמו למחר, להקטיר אמוניו למחר או מקצת אמוניו למחר, לאכל בשרו למחר או כזית מבשרו למחר או כזית מעור האליה למחר, פגול וחיבין עליו כרת:

ג. זה הכלל, כל השוחט והמקביל והמהלך והזורק, לאכל דבר שדרכו לאכל, להקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת. חוץ לזמנו, פגול וחיבין עליו כרת, ובלבד שיקרב המתיר כמצותו:

ד. כיצד קרב המתיר כמצותו. שחט בשתיקה, קבל והלך וזרק חוץ לזמנו. או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלך וזרק בשתיקה. או ששחט, וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמצותו. כיצד לא קרב המתיר כמצותו. שחט חוץ למקומו, קבל והלך וזרק חוץ לזמנו. או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלך וזרק חוץ למקומו. או ששחט, קבל, והלך, וזרק, חוץ למקומו. הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן, קבל והלך וזרק חוץ לזמנו. או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלך וזרק שלא לשמן. או ששחט, קבל, והלך, וזרק, שלא לשמן. זה הוא שקרב המתיר כמצותו:

ה. לאכל כזית בחוץ וכזית למחר, כזית למחר וכזית בחוץ, כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר, כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ, פסול ואין בו כרת. אמר רבי יהודה, זה הכלל, אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום, פגול וחיבין עליו כרת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן, פסול ואין בו כרת. וחכמים אומרים, זה וזה פסול ואין בו כרת. לאכל כחצי זית ולהקטיר כחצי זית, כשיר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין:

